

Bălăianu C.

Gemeni

— Ești sigură că aici trebuia să ajungem?

— E a treia și ultima oară când îți răspund la întrebarea asta: da! La ce te așteptai? Ți-am spus doar că trebuie să ajungem adânc în munte și că moșu' a zis că peștera asta duce la el!

— Hei, nu te enerva, eram doar curios. Nu pare a fi genul de loc unde să găsim așa ceva, atâta tot. Dacă ești așa sigură, atunci hai să nu mai pierdem vremea.

Lăsă rucsacul jos, desfăcu două din cele patru torțe prinse de el, îl ridică din nou pe umeri și-i întinse una dintre torțe.

— Te descurci?

— Da.

Aprinseră făcliile, apoi o privi încă odată în ochi, căutând semnul decisiv din privirea ei. Era acolo. Știa din experiențele trecute că atunci când decide ceva, când nimic nu o mai poate face să își schimbe decizia, o sclipire ciudată apărea în ochii ei negrii ca abisul. Asta îi plăcea cel mai mult la ea: avea aceeași forță ca și el atunci când își găsea un țel, oricât de nebunesc sau imposibil era.

„Eh, doar avem același sânge...”

Pe fața ei apăru un zâmbet conspirativ, cu o urmă foarte fină de aroganță și entuziasm.

— De ce rânjești?

— Pentru că acum știu că o să-l găsim!

— Cum așa?

— Te cunosc mult prea bine. Hai, ia-o înainte. Știu că vrei...

— Femeie, într-o zi o să te duci până la porțile iadului dacă nu sunt eu cu tine!

— Hai, lasă vrăjeala și dă-i înainte!

Tudor luă inițiativa, încercând să descopere acel misterios altar, ascuns în peștera aceea uitată de lume în crestele Făgărașului. Discuția se stinse ușor, amândoi fiind acum prinși de combinația aceea de nesiguranță, de frică

și entuziasm, misterul acela și adrenalina ce vine odată cu posibilitatea unei noi descoperiri. Tudor se folosea de flacăra torței pentru a urmării curenții de aer din interiorul peșterii, un truc vechi, cunoscut doar de veterani, mulți amatori bazându-se prea des pe torțele moderne pe bază de fosfor. Însă ei crescuseră în munți și moșteniseră acea înțelepciune ce vine odată cu experiența. Peștera nu era înaltă, dar avea multe ramificații. Multe dintre ele erau destul de lungi, dar se terminau cu fundături sau crăpături mult prea mici pentru a se putea trece prin ele.

— Alex, vino puțin aici!

Vocea lui sună ciudat de puternic în liniștea pământului, întreruptă doar de sunetul fin al picăturilor de apă. Când Alex ajunsese lângă umărul său, continuă în șoaptă:

— Privește...

— Tudor, ești un geniu, știi asta?

— Bineînțeles. Hai să vedem unde duce.

Se strecurară aproape în genunchi prin deschizătură, intrând într-un tunel îngust și umed care cobora, cobora, șerpuind spre străfundurile muntelui. Într-un final, tunelul îi duse într-o altă peșteră ceva mai înaltă decât prima și mai voluminoasă.

— Eh, acum încep să cred că n-am bătut drumul chiar de pomană. Nu știu dacă dăm de altarul ăla sau nu, dar sigur avem ce vedea.

— Trebuie să fie pe undeva pe aici. Deși...

— Deși... ce?

— Nu contează, hai să mergem.

— Parcă ziceai că ești sigură că asta e peștera...

— Da! Ți-am zis că sunt sigură! Nu la asta mă refeream! Vreau să spun că... of, las-o baltă.

— Hm. Păi hai să vedem dacă peștera asta are și-un capăt, că de-aici nu vedem mai nimic.

Coborâră pragul de piatră de lângă ieșirea din tunel și începură să exploreze noua peșteră. Nu după mult timp, podeaua peșterii se sfârși, un hău imens căscându-se la picioarele lor, având ca singură cale de înaintare o potecă

din partea stângă ce urmărea peretele peșterii.

— Observi?

— Ce anume?

— Cu cât înaintăm mai mult, parcă se deschide și peștera mai mult. Nu ți se pare mai înaltă?

— Acum că ai spus-o, ba da. Ne-ar fi ajutat mult dacă puteam vedea și peretele din dreapta...

— Sunt curioasă...

— Ce-i?

— Mă gândeam... ce-i la baza gropii ăsteia?

— Aruncă un băț și hai să vedem!

Alex îi aruncă o privire ce-i spunea clar: „nu mă lua peste picior, că nu-s în toane tocmai bune”. Nu spuse nimic, însă. Scoase un baton fosforescent din buzunarul lateral al rucsacului și-l aprinse. Mai întâi se aplecă, parcă voind să se convingă încă odată că nu se poate vedea nimic de unde erau, apoi oftă scurt și aruncă batonul luminos.

— Uau, dar se duce, nu glumă!

— Știi, cred că ar fi bine să fim mai atenți pe unde călcăm. Cred că tocmai ai găsit intrarea în iad...

— Taci odată și mergi!

— Hei, tu ai vrut să vezi ce-i în gaură!

— Tch...

— Bun, hai s-o lăsăm baltă și să vedem unde duce poteca fermecată.

Continuă să înainteze în liniștea aceea de mormânt, la care se adăugase și întunericul. Un întuneric ce înghițea tot. Tavanul peșterii continuase să se îndepărteze, ieșind în cele din urmă din raza lor vizuală, singurul lor reper rămânând peretele acela și poteca de sub picioarele lor. Ceea ce în alte condiții ar fi fost o șoptă abia perceptibilă, răsună ca un bici!

— Stai.

— Ce mai e acum!

— Tocmai am realizat ceva.

— Ce?

— Liniștea...

— ...

— Liniștea... e prea... liniște.

Tudor se întoarse și o privi în ochi, la lumina flăcării. Ceva nu era în regulă, simțea și el asta, iar acum, mulțumită ei, știa și ce. Nu erau vietăți. Orice peșteră are și vietăți care o populează, de la lilieci până la insecte de tot soiul. Aici, însă, lipseau cu desăvârșire. Ultima urmă de viață de care își amintea era un fluture nocturn, pe care-l văzuse chiar înainte de a intra în tunel.

— Vrei să ne oprim aici?

— Nu. E-n regulă. Am verificat constant detectorul... aerul e curat, deci nu avem de ce să ne facem probleme. Nu-s gaze de niciun fel.

— Și eu am stat cu ochii pe flacără. E un mic curent din față, așa că undeva tot ajungem... dar... ești sigură?

Alex ezită puțin, apoi spuse cu hotărâre:

— Hai să mergem! Promit că-ți spun dacă e ceva.

— Ok.

După numai câțiva metri, poteca vira brusc la stânga, urmărind în continuare peretele, ce forma un colț ascuțit.

— S-a schimbat și curentul...

— Știu...

— Cred că văd ceva în față. Stai puțin...

Încă trei pași, după care Tudor se opri brusc, privind fix înainte.

— Ce-i?

— Vino lângă mine...

— Astea-s... scări?

Se priviră unul pe celălalt, niciunul nemaștiind sigur ce să creadă... sau ce să simtă. Știau însă amândoi un lucru sigur. Acum nu aveau cum să nu meargă mai departe! Treptele erau înalte și late, perfect tăiate în piatra dură a muntelui, iar în stânga, puțin deasupra capetelor lor, se puteau vedea, din loc în loc, niște nișe.

— Suporturi.

— Poftim?

— Nișele, sunt suporturi!

— Ce nișe?

Alex se ridică puțin și fixă torța din mâna ei în lăcașul

din perete.

— Nu observasem...

— Hai să mergem...

Își recuperează făclia și continuă să urce. Scările se termină cu o platformă perfect plană, care se extindea spre dreapta, terminându-se cu un perete. Având din nou și un tavan deasupra capului, anxietatea ce se instalase începu să se mai retragă. Fixară torțele în perete și făcură un scurt popas, mâncând în tăcere câte un baton de ciocolată, privindu-se din când în când, parcă verificând dacă nu s-au strecurat cumva, pe nesimțite, într-un vis din ce în ce mai ciudat. Tudor rupse tăcerea:

— Știi... când mi-ai zis că vrei să căutăm un altar străvechi în munții Făgărași, mă gândeam că te referi la vreo mănăstire... sau poate vreun templu dacic. Dar acum, încep să mă întreb... de unde ai aflat tu de chestia asta?

— Hm, e o poveste destul de ciudată...

— Și ce facem noi acum cum ți se pare?

— Asta a depășit de mult ideea de ciudat!

— Pe tren mi-ai spus că nu-ș' ce moșneag ți-a spus că știe el de nu știu ce altar străvechi. Dar... sincer, am venit cu tine doar de dragul aventurii. Mă așteptam să fie vreuna din expedițiile tale nebunești, cum au fost atâtea...

— Ok, hai că-ți povestesc. Mai întâi cu moșu'. Știi când am plecat eu cu grupul ăla de studenți în Bucegi? În primăvară!

— Da.

— Ei, când am urcat cu ei la Babele, ne-am întâlnit cu un moșneag care urca din Padina. Era îmbrăcat în haine de cioban, dar ceva era diferit. Erau din piei de animale, dar parcă erau croite altfel... și asta m-a făcut curioasă. Așa că m-am dus să stau puțin de vorba cu el, din moment ce tocmai se oprise să-și tragă sufletul pe-o piatră, chiar mai jos de noi. Când m-am apropiat de el, până să apuc să-i zic ceva, mi-a făcut semn cu toiagul să mă așez lângă el și mi-a întins un colț de pâine pe vatră și o bucată de brânză de burduf... așa că m-am așezat și am mâncat cu el, fără să spună vreunul din noi vreo vorbă. Eh... până aici a fost

ok... un bătrân obișnuit cu tăcerea muntelui, care vrea un partener la masă...

— O fi fost vreun cioban d-ăla, rupt de lume.

— Nu știu... era ceva deosebit la el. Cât am stat cu el acolo, parcă mă scurgeam în altă lume. Sau, mai bine zis, parcă mă ridicam. Era așa o liniște în jurul lui... o pace d-aia în care uiți de tot și de toate. Uitasem până și de ce ajunseseam acolo, dar nu ca atunci când te fură peisajul... știam totul, tot ce făcusem, dar... parcă nimic nu avea importanță. Doar clipa aceea. Foarte ciudat... nu știu cum să-ți explic să înțelegi...

— Cred că am prins ideea, continuă.

— Când am terminat de mâncat, am vrut să-i mulțumesc. Eh, exact când am deschis gura să vorbesc, mi-a spus direct: „Alexandra, tu știi că muntele te cheamă, dar nu-i mai înțelegi glasul. A trecut prea mult timp”. Îți dai seama că am rămas perplexă!

— Stai puțin, de unde știa cum te cheamă?

— Habar n-am și nici n-am mai întrebat. Ăla a devenit cel mai nesemnificativ detaliu, imediat ce a vorbit iar...

— Păi... și ce-a zis?

— „Legătura dintre voi e sacră, să nu uiți asta. E legământul prin care s-a produs schimbarea, legământul care a născut o nouă cale. Însă calea voastră e făurită din jertfă și sacrificiu, iar acum a venit clipa descătușării. Ia-ți fratele și mergeți la altarul din muntele sacru, uitat în Țara Făgărașului. Știi calea. O știi la fel de bine ca și fratele tău, însă pentru el e mai dificil. El a vrut să uite, în timp ce tu ai păstrat amintirea vie”. După care s-a ridicat, lăsându-mă acolo cu gura căscată, incapabilă să spun ceva...

— Stai puțin, nu el ți-a spus cum să ajungi aici?

— Nu. Ba da... într-un fel...

— Ok, explică!

— Ții minte că, atunci când eram noi mici, 5 - 6 ani așa, am avut amândoi un vis... amândoi același vis. Cel cu muntele, îți amintești?

— Vag...

— Haide! Începuse la fiecare în mod diferit, apoi ne

întâlneam undeva în munți și mergeam împreună la gura unei peșteri... și ne-am trezit în același timp! Trebuie să-ți amintești!

— Nu mai țin minte... eram mici! Mă mir că tu îți mai amintești ceva de genul ăsta.

— E, eu îmi amintesc...

— Și vrei să-mi spui că m-ai adus aici din cauza unui vis și-a unui moș senil?

— Senil?! Uită-te în jurul tău!

Tudor continuă să o privească încruntat, însă avea dreptate. Nu putea nega realitatea din jurul lor, oricât de bizară și ireală ar fi părut.

— Bun. Nu mai contează... zi-mi ce-i cu altarul.

— Înainte să plece, moșu' a mai spus un singur lucru: „Sigiliul ce păstra legătura dintre Cer și Pământ și-a împlinit menirea. A venit vremea ca Gemenii să se întoarcă acasă”. După care a plecat...

— Pur și simplu?

— Da. După ce a plecat el, eu am rămas acolo, pierdută. Într-un final, când am început să procesez informația, mi-a venit în minte că sigiliul ăla și altarul trebuie să fie legate. Dacă găsim altarul, aflăm și ce-i cu sigiliul.

— De sigiliu nu ai pomenit când m-ai chemat... Dar acum, că mă gândesc, dacă-mi spuneai toate astea de la început, nu cred că mai eram aici.

— Știi bine că te cunosc.

— Hm, ai dreptate, mă cunoști. Dar și eu te cunosc... Vino-ncoace!

O strânse cu căldură la piept, sărutând-o pe frunte. Gestul acesta reușea mereu s-o liniștească, încă din copilărie.

— Eh, dacă tot ne-ai adus până aici, hai să vedem ce-i cu toată povestea asta!

Alexandra zâmbi și ea cu căldură, ridicându-se.

— Cred că ești singurul om din toată lumea asta în stare să facă față tuturor nebuniilor mele!

— Ce te-așteptai, doar ești sora mea mai mică.

— Cu două minute...

— Așa, și? Dacă nu eu, atunci cine?

Îi zâmbi și el cald, apoi desprinsе făcliile de pe perete și își ridicară rucsacurile pe umeri.

— Mergem?

— Doar dacă mergi în pas cu mine. Mereu mă lași pe mine primul... De data asta vreau să pășim împreună.

— Bine! Dar doar de data asta!

— Haide.

Înaintară, umăr lângă umăr, timp de un sfert de oră, fără să întâlnească altceva în afara drumului acela șlefuit și a pereților cu nișele lor.

— Tudor, mi se pare mie, sau se înfundă?

— Stai să ne apropiem mai mult.

Încă cinci pași...

— E o intrare...

— O... **k**... asta ne lasă cu o singură opțiune.

Prin intrarea dreptunghiulară, tăiată în peretele de la capătul drumului, se ajungea într-un soi de cameră. Cei doi intrară și fixară torțele în nișele din apropierea ușii, apoi aprinseră și celelalte două făclii. În lumina cea mai puternică, puteau vedea întreaga încăpere: camera era un octogon, având câte o coloană imensă săpată în munte, chiar la îmbinarea pereților. Fiecare coloană avea gravat câte un simbol, un soi de rună. De la fiecare rună, de la aproximativ zece centimetri sub ea, era săpat câte un șanț. Fiecare șanț pornea dintr-un soi de adâncitură circulară, ca un fel de semisferă gravată în piatră, coborând pe coloane până la podea și continuând spre centrul acesteia. Acum, cei doi priveau cu inimile bătând nebunește spre intersecția acelor șanțuri. Alexandra își prinse fratele de mână, privindu-se amândoi în ochi, căutând amândoi răspunsul la aceeași întrebare.

— Mergem?

— Mergem!

Lama pumnalului înfipt în masiva piatră din centru scânteia în licărul făcliilor lor.

— Îmi amintesc... îmi amintesc totul! Tu ești...

— Și eu... și eu îmi amintesc. Oh, cât timp a trecut...
atât de mult timp!

— În sfârșit te-am găsit... Mi-ai lipsit atât de mult!

— Dar a fost necesar, aici ai avut dreptate...

Erau de-o parte și de cealaltă a altarului, privindu-se.
Ochii lor îmbrăcau acum altă sclipire.

— Ne-am întors acasă... în sfârșit...
